

Lời nói đầu

Đây là một tập truyện ngắn có tính giáo dục và thưởng thức mà đối tượng là các độc giả nam nữ ở tuổi thanh thiếu niên. Một số truyện có thể đọc ở lứa tuổi 11–14 nhưng một số khác dành cho lứa tuổi 15 đến 18. Người chấp bút là những nhà văn Nhật Bản đã đạt đến một địa vị nhất định trên văn đàn, trong đó có những vị mà tác phẩm được dịch tiếng Việt lần đầu tiên. Cũng nên biết rằng các nhà xuất bản uy tín của Nhật Bản đã tuyển chọn một số để đưa vào các bộ sách giáo khoa môn quốc văn ở các trường trung học cấp II và cấp III.

Phần lớn các truyện ở đây được dịch từ nguyên tác, nhưng đôi khi đã được đối chiếu với các bản dịch sang một ngôn ngữ khác, nếu có, để tăng thêm phần chính xác.

Nguyễn Nam Trân hân hạnh chủ biên tập sách này với sự cộng tác của một số dịch giả thân hữu đã có mặt từ lâu trong ngành dịch thuật.

Mong rằng tập sách này còn đem lại một lợi ích thứ hai là giới thiệu một bộ phận của nền văn học cận đại Nhật Bản đến những người quan tâm.

Chúng tôi trân trọng cảm tạ Nhà xuất bản Kim Đồng đã giúp đỡ để tập sách này có thể sớm đến với bạn đọc. Nếu có gì sai sót, xin thành tâm được nghe những lời chỉ bảo ân cần của quý vị để có thể tiến bộ trong công việc.

Nguyễn Nam Trân
Tokyo ngày 28/6/2022

1

Quán ăn thích mè nheo

TÁC GIẢ MIYAZAWA KENJI (1896-1933)

Hai vị công tử ăn mặc y hệt binh sĩ quân đội Anh hoàng, khoác súng săn bóng loáng trên vai, dắt theo hai con chó to như gấu trắng, đang đạp lá khô rào rào, bước trên con đường khá sâu trong núi. Họ vừa đi vừa tán gẫu:

– Cái vùng núi rừng này sao mà quái thế! Chẳng có lấy một bóng chim bóng thú. Bây giờ tớ muốn gặp bất cứ thứ gì miễn là phẳng phẳng được cho đỡ ngứa tay thôi. Nếu mà có con nai nào nằm phơi cái bụng vàng ra đây để tụi mình nện hai ba phát hỏi thăm sức khỏe thì hết ý nhỉ. Tớ cứ tưởng tượng lúc nai chạy loanh quanh mấy vòng rồi ngã đánh ầm.

Hiện họ đã đi khá sâu vào trong núi đến nỗi người thợ săn chỉ đường cho họ cũng lạc mất dấu. Họ không biết mình đang loanh quanh ở đâu. Tệ hơn nữa, cảnh núi rừng khủng khiếp quá thế nên hai con chó săn to như gấu trắng kia bỗng thấy đầu óc choáng váng một loạt, học lên học xuống rồi sùi bọt mép lăn quay ra chết.

– Thế là tớ mất toi hai nghìn bốn trăm đồng *yên* bỏ ra mua con nộm này.

Một trong hai vị công tử lật sơ mí mắt một con chó chết, vừa xem vừa bình phẩm.

– Còn phần tớ thì thiệt mất những hai nghìn tám vì con này cơ đấy!

Công tử thứ hai lắc đầu ngán ngẩm.

Sắc mặt công tử thứ nhất bỗng nhợt nhạt, cậu kia nhìn mặt bạn rồi bảo:

– Tớ muốn quay về thôi, cậu ợ!

– Ừ, tớ cũng thấy gầy gầy lạnh và hơi đói. Thế mình về nhé!

– Hôm nay chằm dút ở đây được rồi. Có gì trên đường về mình ghé cái nhà trọ tối qua, bỏ mười *yên* mua vài con chim núi đem về cùng là được.

– Ở đó, bọn họ còn bán cả thỏ rừng. Rất cuộc, không phải vậy mà cũng giống vậy. Thôi, mình về!

Thế nhưng kẹt cho hai cậu là dù họ có muốn về cũng không biết phải đi lối nào.

Gió giật từng cơn, cỏ xào xạc, lá lao xao và cành cây rung lách cách.

– Đói bụng quá đi thôi. Từ nãy giờ đói đau thắt cả ruột.

– Tớ có hơn gì cậu đâu. Thiếu điều bước hết nổi rồi.

– Sức đâu mà đi. Tớ muốn có cái gì dần bụng ngay thôi.

Hai công tử nói với nhau như thế khi họ đứng giữa đám cỏ lau.

Cũng vừa lúc đang nhìn dáo dác chung quanh, họ chợt thấy một căn nhà gạch sang trọng cất theo lối Tây phương hiện ra. Ngoài hiên nhà có tấm biển đề:

Restaurant Hiệu Cơm Tây
Wild Cat House – Quán Mèo Rừng⁽¹⁾

(1) Tiếng Anh có sẵn trong nguyên tác. (Các chú thích trong sách đều của người biên soạn và người dịch)

– Này cậu! Vừa vận quá! Sao ở chỗ này lại có được cái quán. Mình vào đi nhé!

– Tớ ngại quá, tiệm nào mà mở ra nơi đây. Nhưng thôi, chắc phải có cái gì ăn chứ!

– Dĩ nhiên. Không thấy biển đề kia à?

– Ta vào đi vậy. Tớ mà không có cái gì vào bụng là xỉu ngay bây giờ!

Hai người đứng trước tiền sảnh. Nơi này lợp toàn ngói bằng sứ trắng, trông thật hoa lệ. Thế rồi họ thấy trên cánh cửa kính để mở có khắc một hàng chữ vàng như sau:

*“Bất cứ vị nào cũng mời bước vào trong.
Xin đừng e ngại.”*

Hai người hết sức mừng rỡ, nói với nhau:

– Cậu thấy không. Mọi sự rồi cũng suôn sẻ thôi. Suốt ngày mình thiếu may mắn bao nhiêu nhưng bây giờ cũng có cái hên như thế này. Coi bộ họ muốn mời ở tiệm này mình cứ ăn mà chẳng phải lo trả tiền.

– Có lẽ cậu nói đúng. Câu nói của họ chắc ngụ ý như thế.

Hai người mới đẩy cửa vào trong và gặp ngay cái hành lang. Đằng sau cánh cửa kính, họ lại thấy khắc mấy chữ vàng:

*“Đặc biệt hoan nghênh
các vị khách trẻ và béo tốt.”*

Hai người thấy viết được đặc biệt hoan nghênh, không khỏi vui mừng.

– Đây cậu, cứ như bọn mình là hết sức được hoan nghênh đấy nhé!

– Tụi mình đáp ứng được cả hai điều kiện kia mà!

Họ đi xăm xăm dọc hành lang thì vừa vặn gặp một cánh cửa sơn màu xanh dương.

– Cái nhà này kì ghê ta! Sao mà nhiều cửa nẻo vậy kìa!

– Nhà kiểu Nga đó. Ở trong núi sâu lạnh lẽo nên phải bố trí như thế.

Khi họ dợm mở cánh cửa thì thấy trên đó lại ghi một dòng chữ màu vàng:

*“Quán chúng tôi đòi hỏi lắm chuyện.
Dám mong quý khách niệm tình.”*

– Làm ăn khá quá hả! Ở giữa rừng núi như thế này!

– Nhảm gì! Mấy hiệu ăn lớn ở Tôkyô cũng đâu nằm ở ngay phố chính.

Hai người vừa nói với nhau vừa mở cánh cửa thì ở mặt trái của nó, họ thấy viết:

*“Khách đặt món ăn rất đông.
Cảm phiền đợi đến phiên mình.”*

– Viết thế này là muốn nói cái gì? – Một trong hai cậu hơi nhăn mặt.

– Hừm. Chắc họ muốn cho biết không hở tay vì nhiều khách đặt món ăn nên xin lỗi trước.

– Ừ, chắc thế. Tớ chỉ muốn họ nhanh nhanh đưa mình vào cái phòng nào đó. Rồi sắp cái bàn để mình ngồi nhí!

Có điều rắc rối là hai người bỗng thấy một cánh cửa khác hiện ra và bên cạnh nó có treo tấm kính. Dưới chân đã bày sẵn một bàn chải có cán dài.

Trên cánh cửa thấy ghi một hàng chữ đỏ.

*“Yêu cầu quý khách chải tóc
và gạt bùn sạch giày nơi đây.”*

– Phải đằng hoàng sạch sẽ như thể chứ. Hồi nãy ngoài tiền sảnh, tôi đã nghĩ đây không phải là quán cho dân rừng rú.

– Tiệm này đòi hỏi khách khe. Chắc chắn thể nào cũng thường có khách hạng sang tới ăn.

Cả hai bèn chải tóc gọn gàng rồi gỡ bùn dính vào đôi ủng.

Sau đó thì sao? Vừa khi họ đặt lại bàn chải lên kệ gỗ thì thoáng cái nó đã tan biến đâu mất. Một luồng gió thổi thốc vào gian phòng.

Hai người ngạc nhiên, tựa sát nhau rồi mở cánh cửa bước vào gian bên kia. Bọn họ nghĩ thầm nếu bây giờ không ăn một món gì nóng để lấy sức thì không làm tiếp được những gì người ta có thể đòi hỏi sau đó.

Đằng sau cánh cửa, họ lại thấy có viết mấy chữ kì lạ:

“Hãy để tất cả súng đạn nơi đây.”

Nhác thấy bên cạnh đã có cái kệ đen. Một trong hai cậu mới nói:

– Đúng rồi, đi ăn mà lại mang súng thì đâu phải phép.

– Chính thế. Tứ nghĩ dân tới đây ăn toàn là mấy ông lớn.

Hai cậu công tử mới tháo súng và cởi băng đạn. Họ đặt tất cả lên cái kệ.

Họ thấy tiếp đó một cánh cửa màu đen.

“Làm ơn cởi bỏ giày mũ và áo khoác.”

– Sao, cởi ra nhé!

– Đành làm theo chớ biết sao giờ. Chắc khách đang ngồi trong kia toàn mấy ông lớn.

Hai cậu cởi áo ngoài và mũ khoác lên cái đỉnh treo, xong tháo cả giày rồi lết bệt đi vào sau cánh cửa. Đằng sau, đã thấy viết thêm hàng chữ:

“Kẹp ghim cà vạt, cúc cài tay áo, kính mắt, ví tiền... tất cả những vật làm bằng kim loại hay có đầu nhọn đều phải bỏ lại.”

Xế ngang bên cánh cửa là một tủ sắt uy nghi sơn đen, cửa đã mở sẵn. Có cả chìa khóa cài lên đằng hoàng.

– Chắc họ nấu nướng bằng điện nên không cho mang kim loại vào sợ nguy hiểm. Đặc biệt những vật nhọn. Tứ đoán thế.